

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118 0 К 000679 11 Квлз
Бања Лука, 16.3.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина, Горане Микеш, Стаке Гојковић и Сенада Тице, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђених С. Т., због стицаја кривичних дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења у покушају из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. истог члана, те у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске и несавјестан рад у служби из члана 344. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, Ц. Ф., због стицаја кривичних дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 347. став 3. Кривичног закона Републике Српске и злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. Кривичног закона Републике Српске, З. С. због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 347. став 3. Кривичног закона Републике Српске, М. К., Б. Ц., З. П., Б. П., С. Ш. и М. В., због кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика Републике Српске, Г. К., Р. Б. и С. Ш.1, због кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 354. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који су поднијели осуђени М. В. и Г. К., те адвокати Ј. Ј. и Ј. И. из Б. Л. као браниоци осуђених С. Т. и Б. Ц., адвокат М. Р. из Д. као бранилац осуђеног Ц. Ф., адвокат С. М. из Д. као бранилац осуђеног З. С., адвокати М. Д. и Д. З. из П. као браниоци осуђених З. П. и С. Ш.1, адвокат М. Т. из Д. као бранилац осуђеног С. Ш. и адвокат П. Р. из Б. Л. као бранилац осуђених Б. П. и Р. Б., против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 011-0-К-08-000 007-п од 01.7.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 16.3.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјеви за заштиту законитости се одбијају као неосновани.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала, број: 011-0-К-08-000 007-п од 01.7.2010. године, а која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број: 118 0 К 000679 10 Кж од 28.4.2011. године, оглашени су кривим С. Т. због стицаја кривичних дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења у покушају из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. и у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и

несавјестан рад у служби из члана 344. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: Кривични законик РС), Ц. Ф., због стицаја кривичних дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 347. став 3. КЗ РС и злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. КЗ РС, З. С., због кривичног дјела злоупотребе службеног положаја или овлаштења из члана 347. став 3. КЗ РС, М. К., Б. Ц., З. П., Б. П., С. Ш. и М. В., због кривичног дјела несавјесног рада у служби из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика РС, Г. К., Р. Б. и С. Ш.1, због кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 354. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске. За наведена кривична дјела осуђени су на казне затвора и то осуђени С. Т. на јединствену казну у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет) мјесеци, осуђени Ц. Ф. на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 1 (једног) мјесеца, осуђени З. С., М. К., Б. Ц., З. П., Б. П., С. Ш. и М. В. на казне затвора од по 3 (три) мјесеца, осуђени Г. К. и Р. Б. на казне затвора од по 10 (десет) мјесеци, док је осуђеној С. Ш.1 изречена условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци затвора и истовремено одређено да се она неће извршити ако у року од 2 (двије) године не почини ново кривично дјело.

Истом пресудом М. К. је на основу члана 298. тачка в) ЗКП ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело фалсификовања исправе из члана 377. став 1. КЗ РС.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) поднијели су браниоци осуђених С. Т. и Б. Ц. адвокати Ј. Ј. и Ј. И. из Б. Л., бранилац осуђеног Ц. Ф. адвокат М. Р. из Д., бранилац осуђеног З. С. адвокат С. М. из Д., браниоци осуђених З. П. и С. Ш.1 адвокати М. Д. и Д. З. из П., бранилац осуђеног С. Ш. адвокат М. Т. из Д., бранилац осуђених Б. П. и Р. Б. адвокат П. Р. из Б. Л., те осуђени М. В. и Г. К., због повреде Кривичног закона и повреде права на одбрану.

Приједлог одлуке у свим Захтјевима је алтернативно постављен и то тако што се Захтјевима осуђених С. Т., Б. Ц., З. П., Б. П., М. В., Г. К., Р. Б. и С. Ш.1 тражи да се правоснажна пресуда преиначи и осуђени ослободе оптужбе или да се укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У Захтјеву осуђеног Ц. Ф., поред ових наведених приједлога, садржан је и алтернативни приједлог да се укине другостепена пресуда и предмет врати том суду на поновно одлучивање. Приједлог Захтјева осуђеног С. Ш. је да се укину првостепена и другостепена пресуда или само другостепена пресуда и предмет врати на поновно одлучивање, а приједлог Захтјева осуђеног З. С. је да се преиначењем правоснажне пресуде овај осуђени ослободи оптужбе, а опреза ради, да се правоснажна пресуда преиначи у одлуци о казни изрицањем блаже казне, те да се осуђени ослободи плаћања трошкова поступка.

У одговору на Захтјеве републички тужилац је оспорио основаност Захтјева, наводећи да се приговори изнесени у Захтјевима који се односе на повреду Кривичног закона, у ствари свде на указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање као резултат погрешно изведених доказа, те се апострофира да се повреда Кривичног закона не може изводити из погрешне и непотпуне чињеничне основе. Надаље се истиче да не стоје приговори изнесени у Захтјевима који се односе на повреду одредаба кривичног

поступка у облику повреде права на одбрану, коју подносиоци захтјева виде у томе да су у доношењу одлуке учествовале судије које су морале бити изузете. При томе се указује на образложење пресуде другостепеног суда у којем су садржани аргументи по којима у конкретном случају није било мјеста изузећу судија на које се Захтјевом указује, те одлуке Уставног суда БиХ које су компатибилне наведеном становишту побијане пресуде. Предлаже да се Захтјеви одбију као неосновани.

Приликом одлучивања о Захтјевима, овај суд се, у смислу одредби члана 339д) став 1. Закона о кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“, бр. 50/03, 111/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09-у даљем тексту: ЗКП), ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 339а. став 1. ЗКП врло рестриктивно одређује услове под којима је могуће користити овај ванредни правни лијек, прописујући да се исти може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. члана 339а. ЗКП.

Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби на првостепену пресуду (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Подносеним Захтјевима се тврди да су у поступку доношења и писмене израде правоснажне пресуде почињени разноврсни облици повреда одредаба кривичног поступка који по карактеру манифестују повреду права на одбрану, као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП.

Тако се Захтјевима бранилаца осуђених С. Т., Б. Ц., С. Ш., Б. П., Р. Б., те осуђеног М. В., прецизира да је повријеђено право на одбрану осуђених кроз повреду права на непристрасан суд, која повреда се огледа у томе да су у доношењу правоснажне пресуде учествовале судије које су се морале изузети по основу њиховог претходног учешћа у вијећу које је одлучивало о продужењу притвора, односно по жалби на рјешење о продужењу притвора.

Надаље, браниоци осуђених С. Т., З. С. и С. Ш., Захтјевом тврде да је право на одбрану осуђених повријеђено и кршењем начела контрадикторности одбијањем доказних приједлога одбране, а приговором Захтјева бранилаца осуђених С. Т., Б. Ц. и З. С. се истиче да је наведени облик битне повреде одредаба кривичног поступка почињен прекорачењем оптужбе кроз повреду објективног идентитета оптужбе у погледу категоризације и третмана спорног земљишта, док се Захтјевом бранилаца осуђених С. Т. и Б. Ц. указује на повреду права на одбрану у виду кршења права на забрану мучења и нечовјечног поступања.

Захтјевом бранилаца осуђеног С. Т. се апострофира да је првостепени суд повриједио право на одбрану овог осуђеног када је одржао претрес дана 04.9.2010. године без присуства његовог изабраног браниоца који је свој изостанак оправдао медицинском документацијом, а Захтјевом бранилаца осуђеног Б. Ц. се наглашава да је правоснажна пресуда заснована на незаконито прибављеним доказима, док се овим Захтјевом те Захтјевом браниоца осуђеног Б. П. и осуђеног Г. К. повреда права на одбрану види и у произвољној оцјени доказа и одсуству разлога о одлучним чињеницама у образложењу пресуде.

Бранилац осуђеног Ц. Ф. повреду права на одбрану базира на тврдњи да је првостепену пресуду донио стварно ненадлежан суд, а када је у питању повреда права на одбрану учињена у другостепеном поступку, према тврдњи садржаној у Захтјевима бранилаца осуђених С. Т., Ц. Ф., З. С., Б. Ц., З. П., С. Ш. и С. Ш.1, те осуђеног Г. К., ова повреда је учињена на начин што Врховни суд у образложењу другостепене пресуде није дао разлоге у погледу истакнутих жалбених приговора на првостепену пресуду.

На напријед наведеним приговорима подносилаца Захтјева о почињеним облицима битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. ЗКП, не може се, по оцјени овог вијећа, темељити тврдња о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из тачке г) цитиране законске одредбе.

Наиме, право на одбрану садржано у принципу „једнакост оружја“ који манифестује једнак процедурални положај странака током суђења, обухвата читав спектар процесних права која оптуженом обезбјеђују једнаке процесне могућности током поступка у припреми и представљању случаја који је предмет оптужбе. То право на одбрану првенствено обухвата, али се не ограничава на сљедећа права: право на довољно времена и одговарајуће могућности за припремање одбране, право да позива и испитује свједоке, право на ангажовање вјештака, право присуствовања суђењу, право приступа документацији и другим доказима који му могу помоћи у припреми одбране, право на браниоца, те право на присуствовање расправи у жалбеном поступку на којој је присутан тужилац. Повреда ових права, али и других права оптуженог која су у функцији осигурања једнаког процесног положаја странака током суђења, представља посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП, која има за посљедицу укидање пресуде донесене уз ове повреде поступка. Због посебног значаја ових права, која су у основи права на правично суђење гарантованог чланом 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, повреда права на одбрану је једини облик битне повреде одредаба кривичног поступка, прописан цитираном законском одредбом, који представља основ за подношење захтјева за заштиту законитости, као ванредног правног лијека.

Међутим, под ову повреду одредаба кривичног поступка се не могу подвести оне повреде поступка које су издвојене у посебне, друге облике битних повреда одредаба кривичног поступка предвиђене одредбама члана 303. став 1. ЗКП, које су законом предвиђене као жалбени основ, али нису предвиђене као основ за подношење захтјева за заштиту законитости, укључујући и неке од битних повреда одредаба кривичног поступка на које се напријед наведеним захтјевима указује, а које се манифестују у виду учешћа у

суђењу судије који се морао изузети (садржана у тачки б) став 1), стварној ненадлежности суда (садржана у тачки е) став 1.), изостанак разлога о одлучним чињеницама (садржана у тачки ј) став 1.), прекорачења оптужбе (садржана у тачки и) став 1), заснивање пресуде на незаконитим доказима (садржана у тачки з) став 1.). Наведене форме битне повреде одредаба кривичног поступка су истицане и као жалбени основ на првостепену пресуду, те је другостепени суд, оцјенивши их неоснованим, у образложењу своје пресуде дао јасне и увјерљиве разлоге за такву оцјену, која оцјена не подлијеже законској могућности преиспитивања по овом ванредном правном средству.

Неоснован је и приговор бранилаца осуђених С. Т., З. С. и С. Ш. заснован на тврдњи о повреди права на одбрану због одбијања доказних приједлога одбране, о чему је у образложењу другостепене пресуде дато ваљано образложење, које као мјеродавно прихвата и ово вијеће, јер када је користећи дискреционо овлаштење прописано одредбом члана 270. став 2. ЗКП суд одбио доказне приједлоге странака и у образложењу пресуде навео разлоге одбијања, онда на самој чињеници одбијања доказних приједлога није могуће темељити тезу о повреди права на одбрану, као облику битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП.

Код чињенице да је на претресу одржаном дана 04.9.2010. године изведен само један доказ који се односио на кривично дјело фалсификовање исправе из члана 377. став 1. КЗ РС, за које је био оптужен а потом правоснажно ослобођен М. К., не може се прихватити као основан приговор бранилаца осуђеног С. Т. да је право на одбрану овог осуђеног повријеђено већ самим тим што је, и поред противљења осуђеног, ово рочиште за главни претрес одржано без присуства његовог изабраног браниоца који је свој изостанак оправдао медицинском документацијом. Ово из разлога што одсуство изабраног браниоца на рочишту за главни претрес на коме је изведен доказ од значаја за постојање кривичног дјела у радњама једног од саоптужених се није негативно рефлектовало на процесна права осуђеног на главном претресу, с обзиром да извођење овог доказа није било од утицаја на правилност и законитост пресуде у дијелу који се односи на осуђеног С. Т.

Нема мјеста основаности тврдњама Захтјева бранилаца осуђених С. Т., Ц. Ф., З. С., Б. Ц., З. П., С. Ш. и С. Ш.1, те осуђеног Г. К., да је повреда права на одбрану ових осуђених учињена у жалбеном поступку, на начин што Врховни суд у образложењу другостепене пресуде није дао разлоге у погледу истакнутих приговора жалби на првостепену пресуду.

Наиме, право на образложење пресуде има суштински значај за остваривање права на жалбу и ово право без сумње улази у спектар права која одражавају правичност поступка и обезбјеђују равноправност странака у поступку. Међутим садржај образложења је условљен природом одлуке и карактером приговора. С обзиром на природу другостепене пресуде, обавеза суда да образложи своју одлуку не подразумева потребу да се у пресуди образложе сви приговори и да се одговори на све наводе странака, него се ограничава на захтјев да се у образложењу наведу разлози за чињенице од одлучног значаја на јасан и разумљив начин. Када се другостепени суд у образложењу своје пресуде, у погледу жалбених приговора од одлучног значаја, позове на разлоге из образложења првостепене пресуде прихватајући их као

мјеродавно образложење, онда се приговорима наведених Захтјева, којима се оспорава валидност тако датих разлога у образложењу другостепене пресуде, не може градити тврдња да је образложење те пресуде захваћено таквим мањкавостима који манифестују повреду права на одбрану, као облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП.

У оквиру приговора о повреди Кривичног закона сви поднесени Захтјеви садрже тврдњу да је Кривични закон повријеђен по питању да дјело за које су осуђени оглашени кривим правоснажном пресудом није кривично дјело, која повреда је прописана одредбом члана 304. тачка а) ЗКП, а Захтјевима бранилаца осуђених С. Т., Б. Ц. и З. С. и по питању да је у погледу кривичног дјела које је предмет оптужбе примјењен закон који се не може примјенити, која повреда је садржана у тачки г) цитиране законске одредбе. Захтјевом браниоца осуђеног С. Ш. се указује и на повреду Кривичног закона садржану у одредби члана 304. тачка д) ЗКП, која се манифестује у вуду прекорачења законског овлаштења при одлучивању о казни.

За такву тврдњу о учињеним повредама кривичног закона, аргументима Захтјева бранилаца осуђеног С. Т., наведеним у образложењу, првенствено се истиче да радње овог осуђеног описане у изреци пресуде нису кривично дјело јер законски и подзаконски акти, те општи акти Жељезница РС који су наведени у диспозитиву оптужнице и изреци правоснажне пресуде нису били у примјени у инкриминисаном периоду. При томе се апострофира да примјеном важећих прописа у инкриминисаном периоду на конкретан случај (Закон о предузећима и Закон о приватизацији државног капитала и Статута ЖРС АД Д., умјесто погрешно примјењеног Закона о државним предузећима) радње овог осуђеног неби имале карактер искориштавања службеног положаја нити пропуштања вршења службене дужности, како су у тачки 1. правоснажне пресуде, дефинисани облици радње извршења кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења у покушају из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. истог члана, те у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, за које је осуђен. Посебно се наглашава да је и свјесна компонента умишљајног поступања овог осуђеног при извршењу наведеног кривичног дјела базирана на садржају Правилника о техничко колској дјелатности (251) који није био на снази у инкриминисаном периоду. На истим аргументима је заснован приговор повреде Кривичног закона у погледу осуде за кривично дјело несавјестан рад у служби из члана 344. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, који се, према образложењу Захтјева, огледају у тврдњи да је примјењен закон који се није могао примјенити, прецизирајући да је у опису радње извршења овог кривичног дјела очигледно несавјесно поступање, дефинисано као свјесно кршење закона (Закон о грађевинском земљишту) и других прописа (Статут предузећа и Пословник о раду Управног одбора) који нису били у примјени у инкриминисаном периоду.

Захтјев бранилаца осуђеног Б. Ц., тврдњу да дјело које је предмет оптужбе и за које је правоснажно осуђен, према чињеничном опису у изреци, није кривично дјело, образлаже наводећи да се у изреци не прецизира у чему се огледа очигледност у несавјесном поступању и кршењу прописа, као ни којих прописа, да из описа дјела у изреци пресуде не произилази саизвршилаштво и договор службених лица за свјесно кршење Закона и других прописа. Посебно се наглашава да Закон о грађевинском земљишту, на који се пресуда позива,

није био у примјени у инкриминисаном периоду, а осим тога тај закон, који је предвиђао забрану располагања земљиштем у државној својини, је престао да важи а како нови закон не предвиђа ову забрану, то по принципу обавезне примјене блажег закона, радње овог осуђеног, описане у изреци пресуде, не представљају кривично дјело, све да су у вријеме њиховог предузимања и представљале.

Према тврдњи Захтјева браниоца осуђеног Ц. Ф., из чињеничног стања које су судови прихватили, не произлазе елементи бића кривичног дјела за које је осуђен, а не постоје докази да је починио било какво кривично дјело, док се суштина приговора о повреди Кривичног закона по Захтјеву браниоца осуђеног З. С. своди на тврдњу да се осуда за наведено кривично дјело базира на материјалном пропису који није важио у вријеме извршења дјела, јер је примјењен Правилник о техничко колској дјелатности (251) Жељезница РС, умјесто тада важећег Правилника о техничко колској дјелатности (251) Заједнице југословенских жељезница.

Аргументи Захтјева бранилаца осуђеног З. П. о повреди Кривичног закона се темеље на тврдњи да у радњама овог осуђеног нема елемената бића кривичног дјела несавјестан рад у служби због одсуства свијести да крши било какав пропис приликом гласања при доношењу спорне одлуке Управног одбора, нити је у односу на тежу посљедицу поступао нехатно. При томе се наглашава да је погрешан закључак првостепеног суда да је спорна одлука Управног одбора у супротности са Законом о грађевинском земљишту и одлуком Високог представника за БиХ од 27.4.2000. године.

Аргументи Захтјева браниоца осуђеног С. Ш. се свODE на тврдњу да је повријеђен Кривични закон на начин што је овај осуђени оглашен кривим за дјело које није починио, те тврдњу да је повријеђен члан 37. истог закона због погрешног вредновања олакшавајућих и отежавајућих околности, док се Захтјевом браниоца осуђеног Б. П. апострофира да у радњама овог осуђеног, које се огледају у гласању за одлуку као вањски члан Управног одбора, нису садржани елементи бића кривичног дјела за које је осуђен, јер је одлука прошла све механизме контроле (надзорни одбор и правобранилаштво), а за одлуку је гласао у увјерењу да је законита, након што је од стручне службе добио одговор да не постоје законске сметње за такву одлуку.

Осуђени М. В. приговор повреде Кривичног закона заснива на тврдњи да у поступку доношења правоснажне пресуде није са сигурношћу разјашњено који Пословник о раду управног одбора је био на снази, истичући да је Пословник на коме се пресуда заснива фалсификат, док осуђени Г. К. у свом Захтјеву истиче да је осуда за наведено кривично дјело резултат повреде Кривичног закона јер рјешења о урбанистичкој сагласности и одобрењу за грађење, која је потписао као начелник Одјељења за просторно уређење у Општинској управи П. нису урађена свјесним кршењем закона и других прописа, него су резултат правног тумачења стручних лица.

За тврдњу да у радњама осуђеног Р. Б. нема конститутивних елемената дјела за које је осуђен, Захтјевом његовог браниоца се апострофира да је при доношењу спорног рјешења осуђени поступао савјесно и одговорно, те појашњавајући уобичајну процедуру доношења рјешења истиче да је спорно

рјешење донесено у законитом поступку, а да ово рјешење само посеби није могло произвести штетне посљедице, с обзиром да не представља основ за упис права власништва, док се аргументи Захтјева браниоца осуђене С. Ш.1 у суштини свде на тврдњу да је осуђена при доношењу рјешења поступала у складу са чланом 3. Закона о земљишним књигама, те њене радње немају елементе кривичног дјела несавјестан рад у служби за које је осуђена.

На напријед наведеним аргументима Захтјева, не може се успоставити повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног средства, у облицима који се Захтјевима сугеришу, јер повреда Кривичног закона као основ побијања пресуде, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном Кривичног закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку.

У оквиру приговора заснованих на тврдњи о повреди Кривичног закона, аргументи Захтјева наведени у образложењу се у суштини свде на тврдњу о недостацима изреке пресуде у погледу чињеничних утврђења који одређују радњу извршења кривичних дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 347. став 3. и 4. КЗ РС и несавјестан рад у служби из члана 344. став 2. Кривичног законика РС, те кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 354. став 2. у вези става 1. КЗ РС.

Наиме, када је радња кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења, одређена алтернативно као, намјером прибављања имовинске користи мотивисано, чињење у облику искориштавања службеног положаја или овлаштења, или прекорачења граница свог овлаштења, или као пропуштање вршења службене дужности, онда приговори садржани у Захтјевима бранилаца осуђених С. Т., Б. Ц. и З. С., којима се доводи у питање правилност примјене закона и других прописа из којих произлази обавеза вршења конкретне службене дужности и обавеза да се у вршењу службене дужност креће у границама својих овлаштења и службеног положаја, имају карактер чињеничних приговора, јер ти прописи регулишу радње које, подвођењем под норме Кривичног закона имају обиљежје кривичног дјела злоупотребе службеног положаја или овлаштења у означеном облику.

Из истих разлога нису основани приговори таквог карактера који се односе на осуде за кривично дјело несавјестан рад у служби из члана 344. став 2. Кривичног законика РС, те из члана 354. став 2. у вези става 1. КЗ РС, с обзиром да је радња овог кривичног дјела одређена као очигледно несавјесно поступање које се манифестује у облику свјесног кршења закона или других прописа у вршењу службе.

Поведа Кривичног закона из члана 304. тачка г) ЗКП, која се манифестује у примјени закона који се не може примјенити, има у виду погрешну примјену одредби Кривичног закона у виду погрешне правне квалификације дјела или одредби општег дијела кривичног закона. Дакле, погрешна примјена закона и других прописа који одређују радњу извршења дјела, се не може подвести под наведени облик повреде Кривичног закона јер приговор таквог карактера улази у сегмент недостатака чињеничне основе пресуде. Принцип обавезне примјене блажег закона је институт кривичног права и није примјењив на ситуацију која се сугерише Захтјевом бранилаца

осуђеног Б. Ц., указујући да примјеном важећег Закона о грађевинском земљишту, радње овог осуђеног немају обиљежје кривичног дјела за које је осуђен.

Тврдња о повреди Кривичног закона се не може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде, па када се аргументима поднесених Захтјева, према разлозима у образложењу који су напријед апострофирани, доводи у питање правилност чињеничне основе правоснажне прасуде у погледу одлучних чињеница за правну квалификацију дјела на које се осуда по правоснажној пресуди односи, а слиједом тога, на темењу таквих чињеничних недостатака изводи тврдња о погрешној примјени Кривичног закона у облику који предвиђа одредба члана 304. тачка а) ЗКП, онда се не може прихватити као основана тврдња Захтјева о учињеној повреди Кривичног закона, јер нужна претпоставка за основано позивање на ову повреду је, како је већ напријед наглашено, респектовање чињеничне основе побијане пресуде као потпуне и правилне.

Надаље, приговорима Захтјева браниоца осуђеног С. Ш., заснованим на тврдњи о погрешном вредновању утврђених околности од значаја за одмјеравање казне, не може успоставити повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног средства против правоснажне пресуде.

Наиме, повреда Кривичног закона, када је у питању одлука о кривичним санкцијама, у смислу одредбе члана 304. тачка д) ЗКП, постоји ако је у изрицању санкције прекорачено овлаштење које суд има по закону. Како је у конкретном случају осуђеном изречена казна затвора у границама прописане казне за почињено кривично дјело, а у складу са општим правилима о одмјеравању казне прописаним одредбом члана 37. истог законског прописа, то се апострофирани приговори подносиоца захтјева, којима доводи у питање правилност одговарајућег вредновања олакшавајућих и отежавајућих околности од значаја за висину казне, не могу подвести под повреду Кривичног закона у смислу цитираног законског прописа, која би се манифестовала у виду прекорачења законских овлаштења при доношењу одлуке о казни.

Из наведених разлога, овај суд налази да су неосновани поднесени захтјеви за заштиту законитости, јер у поступку доношења правоснажне пресуде нису почињене повреде закона на које се позивају подносиоци Захтјева, ради чега су Захтјеви, у смислу одредбе члана 339ђ. ЗКП-а, одбијени као неосновани.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић